TENIS

SCHIMB DE GENERAȚII LA UN RIDICAT NIVEL CALITATIV

Intr-un an al marilor afirmări românești în tenis, ultima ediție a campionatelor țării capătă semnificații aparte. Nu atît pe planul rezultatelor finale, cît mai ales pe acela al valorilor existente azi în eșalonul fruntaș de jucători și jucătoare, acel fond de rezervă pe care se poate construi, în viitor, schelăria succeselor așteptate. Din acest motiv, chiar dacă de la Cluj au lipsit primele rachete — în frunte cu **Ilie Năstase** — angrenate, în aceeași perioadă, în activitatea marilor turnee internaționale și a pregătirilor pentru finala **„Cupei Davis"**, întrecerile n-au fost mai puțin interesante de urmărit.

tot atît de important este faptul că acest schimb se face la un nivel calitativ ridicat, așa cum arată întrecerile abia încheiate.

Desigur, campionatele de la Cluj au atras și pentru motivul că — în proba de simplu masculin — ele constituiau un criteriu de selecție pentru desemnarea echipierilor nr. 3 și 4 din reprezentativa țării. Perspectiva de a-și vedea înscrise numele pe soclul ilustrei „Salatiere de argint", la apropiata finală, a însuflețit în mod deosebit de competitori. Și aci am avut satisfacția de a nota, printre candidații direcți la titlu, o serie de tineri în ascensiune. Dintre aceștia, cel mai departe în turneu a mers fostul hunedorean **Dumitru Hărădău**, semifinalist al probei. În vizibil progres, practicînd un tenis de frumoasă alură, tenismanul stelist poate avansa curînd și pe treptele clasificării. I-am recomanda, totuși, mai multă concentrare în joc și mai puțină crispare, ca și respectul cuvenit pentru valoarea adversarului. Toate acestea reprezintă trăsături ale jucătorului matur, așa cum tinde să devină și el. Coechipierul său de dublu, **Viorel Sotiriu**, cu care a împărțit victoria în finală, ne promisese mai mult și la simplu. Nu este tîrziu ca el să și-o împlinească, dar avem impresia că Sotiriu poate deveni în primul rînd un foarte bun „bubler". Voleul său aspru și smeciul, pe cale de a se perfecționa, îi sînt arme de preț pentru această specialitate.

Dreptul de a păși în echipa reprezentativă a fost cîștigat de Viorel Marcu și Ion Santei, doi jucători care au mai purtat tricoul de Davis-cupmeni, în edițiile trecute. Ei s-au detașat, destul de categoric, de restul competitorilor. Mai cu seamă învingătorul ultimei finale, dinamovistul Viorel Marcu, care cucerește pentru prima oară titlul de campion al țării.

La capitolul întrecerii feminine ar fi multe de notat. În primul rînd, poate tot atît de prețioasă ca și afirmarea tinerelor, este acea splendidă revenire a unei campioane. **Iudith Dibar-Gohn** recucerește titlul, pe care l-a mai deținut de patru ori pînă acum, ultima oară în 1969. Calitățile sale tehnice, prea binecunoscute, sînt dublate acum de o maturitate și un simț deosebit al jocului, care o fac încă imbatabilă.

Nu greșim, însă, dacă spunem că performanța învinsei sale din finală, tînăra **Virginia Ruzici**, este tot atît de prețioasă. Ea a disputat în total trei finale, cîștigînd alte două dintre ele. Jocul pe care-l practică acum se apropie de nivelul maxim pe care-l poți pretinde unei tenismane junioare. De îndată ce-și va corecta cîteva elemente tehnice încă deficitare (cum este, de pildă, serviciul al doilea), Ruzici va putea aspira la rezultate și mai înalte. De asemenea, împreună cu **Mariana Simionescu**, coechipieră în finala cîștigată la dublu feminin și adversară în cea de mixt, ea formează un cuplu de certă valoare.

Nu vom încheia aceste rînduri fără aprecierea datorată eforturilor depuse de gazde în scopul bunei desfășurări a întrecerii. Din nefericire, vremea potrivnică a ridicat greutăți cu neputință de trecut. De aceea, prezența remarcată, în finala probei de dublu, a clujenilor **Lucian Boldor** și **Gheorghe Komoroczi**, poate fi socotită drept o frumoasă și meritată compensație.

Radu VOIA

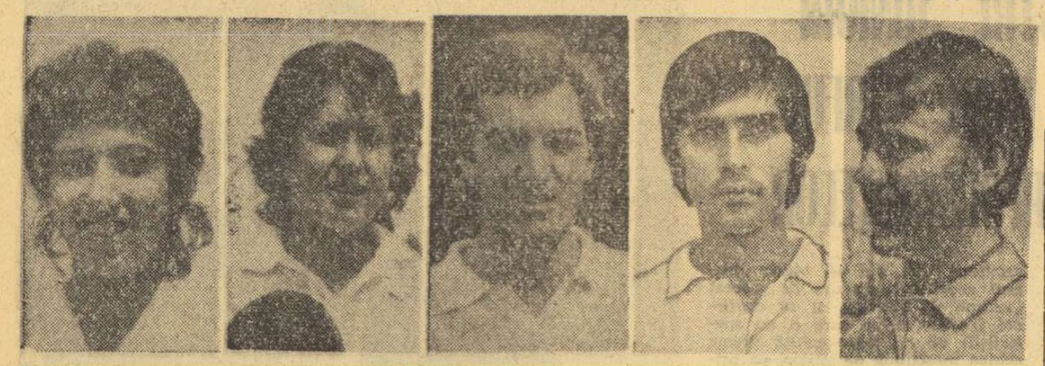

Noii campioni naționali de tenis: Virginia Ruzici, Mariana Simionescu *(ambele Dinamo București)*, Dumitru Hărădău, Viorel Sotiriu *(ambii Steaua)*, Traian Marcu *(Dinamo Brașov)*.

BASCHET

ÎN DIVIZIA B, MUREȘUL ÎNVINSĂ DE CLUJEANA!

În etapa a II-a a primului tur al diviziei B, au fost înregistrate următoarele rezultate : MASCULIN : Clujana Cluj — Mureșul Tg. Mureș 70—68 (40—35, 61—61) — proaspăta promovată în divizia secundă a țării a obținut o surprinzătoare victorie asupra echipei Mureșul, care în primăvară mai activa în divizia A. Clujenii au condus majoritatea timpului și au avut în Tacaci 25 p și Balint 13 p cei mai buni jucători. **(P. RADVANY — coresp.)**, C.S.U. Brașov — Politehnica Galați 65—82 (26—44) — animați de dorința de a reveni în divizia A, gălățenii au făcut o partidă bună, întrecînd la scor un adversar care s-a străduit totuși, să aibă o comportare cît mai bună **(P. DUMITRESCU — coresp.)**, Olimpia Sibiu — Universitatea Craiova 67—68 (39—28), Medicina Tg. Mureș — Crișul Oradea 63—85 (35—43), Constructorul Arad — Voința Timișoara 84—96 (42—46), Sănătatea Satu Mare — Voința Zalău 70—79 (28—35). Politehnica Iași — A.S.A. Bacău 105—68 (52—40) — promovați din rîndul juniorilor. Scuturu și Pomîrlă au adus un aport deosebit formației ieșene. **(D. DIACONESCU — coresp. județean)**, Rapid C.F.R. Galați — C.S.M. Iași 54—31 (27—20), C.S.U. Pitești — Voința Ploiești 56—73 (33—42), C.S.M. Reșița — Știința Mediaș 73—92 (42—46) ; FEMININ : Universitatea București — Arhitectura 23—93 (10—44) — „arhitectele" au cîștigat, fără a se întrebuința prea mult, la un scor care nu mai lasă loc comentariilor. **(G. ROSNER — coresp.)**, Voința Oradea — Voința Brașov 46—47 (19—23), Crișul II Oradea — Universitatea Craiova 60—61 (38—31), Sănătatea Ploiești — Voința Constanța 35—65 (12—19), Universitatea II Cluj — Pedagogic Tg. Mureș 29—98 (14—45), Medicina Timișoara — Metalul Salonta 43—50 (22—27).

Rezultatele ne-au fost transmise de corespondenții **I. Ionescu, S. Albu, Gh. Nicolăiță, Z. Covaci, P. Arcan, C. Crețu, Gabriela Roman, D. Diaconescu, N. Călăuza, T. Siriopol, I. Boitoș, I. Fețeanu și D. Glăvan.**

HOCHEI

NOILE MODIFICĂRI ALE REGULAMENTULUI SE APLICĂ CHIAR DE LA PRIMA COMPETIȚIE: „CUPA ROMÂNIEI"

Au mai rămas puține zile pînă cînd, și la noi în țară, hocheiul pe gheață va începe să fie prezent pe agenda competițiilor de amploare, oferind — așa ca întotdeauna — amatorilor de spectacole sportive „tari", tradiționalele dispute cu crosa și pucul, cu bogăția lor de faze palpitante. Prima întrecere a sezonului va fi organizată la București, pe patinoarul „23 August" (mai bine mai tîrziu, decît niciodată...) și va pune față-n față cele 8 echipe participante la campionatul diviziei A, care își vor măsura forțele în cadrul „Cupei României". Competiția, dincolo de interesul pe care-l stîrnește prin prilejul ce-l oferă de a lua un prim contact cu formațiile noastre fruntașe, are și menirea de a departaja pe participante, urmînd ca după clasamentul ei final să se alcătuiască cele două grupe valorice ale diviziei A.

Înainte însă de a vorbi despre „Cupa României" și despre locul ei în ansamblul competițiilor interne, mult mai actual ni se pare să amintim, fie și succint, cititorilor cîteva din noile modificări ale regulamentului de joc, modificări care vor intra în vigoare începînd chiar cu partidele inaugurale ale sezonului. Cea mai substanțială dintre aceste modificări este, de fapt, o actualizare a unei reguli mai vechi, ce fusese anulată din dorința de a se acorda jocului un plus de dinamism. În speță, este vorba de faptul că regula „degajării interzise" nu se mai aplică atunci cînd în această situație se află o echipă care este în inferioritate numerică ca urmare a pedepselor primite. Este, ca să zicem așa, un act de justiție al L.I.H.G. care — după opinia noastră — se grăbise să sacrifice pe altarul spectaculozității, o prevedere regulamentară ce avea darul să ajute ca o formație să nu suporte prea multe dezavantaje pentru aceeași culpă.

O serie de alte precizări se referă la jocul portarului și la protejarea lui. De pildă, de acum înainte se va putea dicta o eliminare minoră (2 minute) jucătorului care atacă cu corpul portarul aflat în suprafața porții sale, indiferent dacă el este sau nu în posesia pucului sau dacă măcar îl controlează. Măsura este dintre cele mai juste, fiind de așteptat ca spațiul din fața porții, adică acolo unde se petreceau de cele mai multe ori busculade în lupta pentru puc, să fie ceva mai... liniștit. În plus, arbitrii au astfel ocazia să intervină eficient și să dicteze sancțiunile cuvenite în cazul cînd, așa cum obișnuiesc deseori atacanții, ei jenează sau blochează portarul. În același timp, apărătorul porții unei echipe nu poate, însă, bloca sau „plimba" pucul de-a lungul mantinelei dacă nu este presat sau atacat de un adversar, după cum tot portarul va fi pedepsit cu o eliminare de 2 minute în cazul cînd ia parte la joc, indiferent în ce mod, dincolo de linia roșie, de la centrul terenului. El poate, așadar, acționa ca orice jucător, firește asumîndu-și riscurile de rigoare, numai în jumătatea proprie de teren.

Alte modificări ale regulamentului sînt de natură pur disciplinară sau administrativă. De pildă, căpitanul sau ajutorii săi se pot adresa arbitrului pentru a afla natura deciziei sale, însă nu au dreptul să pună sub nici o formă la îndoială justețea deciziei. De asemenea, casca și apărătoarea de bărbie sînt obligatorii, ca și masca la portar, iar în patinoare, la competițiile oficiale, fumatul este interzis.

Cum spuneam, toate aceste modificări sau noi precizări ale regulamentului intră în vigoare imediat, deci chiar de la jocurile „Cupei României" care încep duminică, 1 octombrie.

ORIENTARE turistică

Însemnări după „Cupa României" DEȘI MAI EXISTĂ „DEBUSOLĂRI", SPORTIVII NOȘTRI SÎNT PE... DIRECȚIA BUNĂ!

La cabana Trei Brazi din apropierea Predealului, orientarea turistică românească și-a sărbătorit — la finele săptămînii trecute — 25 de ani de existență, trecînd cu acest prilej în revistă realizările și progresele făcute în acest sfert de veac, dar neuitînd să consemneze și inerentele lacune. Aceste trei zile de neuitat petrecute în decorul Bucegilor, în mica familie a „orientariștilor" au lăsat reporterului multe și puternice impresii, dintre care e foarte greu să selectezi și să transcrii.

Vom începe, totuși, cu „Cupa României", aflată la cea de a VII-a ediție și onorată de prezența campioanei mondiale, maghiara Șarolta Monspart și de echipa masculină a Ungariei, medaliată cu bronz la C.M. din Cehoslovacia. A fost o competiție de o dîrzenie rar întîlnită, în care frigul, ceața și ploaia ne-au dovedit încă o dată că acest sport (mai puțin cunoscut marelui public) este aspru și crîncen, bazat pe dificultatea alegerii celei mai bune strategii pe spații de timp extrem de scurte. În preajma fiecărei întreceri de orientare turistică sportivii au în față numai necunoscute, un mister deplin, care rezistă oricăror previziuni, fiind capabil de variante infinite. Și tocmai de aici vine spectaculozitatea întrecerilor, dificultatea lor, interesul cu care sînt urmărite ; distanțele enorme, ascunse printre hățișuri nămoloase trebuiesc asaltate cu o forță și o rezistență de maratonist, dar și cu iscusința conferite de hartă și busolă.

La „Cupa României" totul a fost excelent începînd cu sportivii — aflați într-o continuă luptă cu timpul, cu zona, cu condițiile atmosferice, cu adversarii și, evident, cu ei înșiși — și terminînd cu traseele de o foarte mare dificultate, atît ca distanță, cît și ca diferență de nivel. Din cronicile pe care le-am transmis zilnic de la fața locului iubitorii orientării turistice au aflat, probabil, că sportivii români au onorat această aniversare cu rezultate remarcabile, care, fără discuție, vor atrage atenția celor mai buni „orientariști" din lume. Victoria categorică obținută de fetele noastre în fața proaspetei campioane mondiale n-a fost un accident, cum mulți ar fi înclinați să creadă, ci rezultatul unui progres de necontestat pe care această disciplină îl înregistrează la noi. Surorile **Clara și Piroșca Szabo, Paula Chiurlea, Ecaterina Balcu, Aurora Cioc** sînt numai cîteva dintre sportivele românce cu mari posibilități de afirmare pe plan internațional. Ele au dovedit resurse fizice nebănuit de mari și o excelentă capacitate de lucru cu harta și busola, alături de ambițiile firești în direcția obținerii unor rezultate de prestigiu. Din păcate trebuie să consemnăm și faptul că Alieta Cotițosu — una dintre componentele lotului național — a ignorat această competiție, absentînd nejustificat de la startul ei.

Campioana mondială Sarolta Monspart (Ungaria) a fost învinsă de trei dintre reprezentantele țării noastre în proba individuală a „Cupei României", dar ne-a impresionat prin dîrzenia cu care și-a apărat șansele.

La masculin, deși echipa României a ocupat locul I, motivele de mulțumire nu sînt la fel de numeroase ca la fete. Băieții noștri au arătat că sînt capabili de rezultate bune, că pot concura de la egal la egal cu adversari de talie mondială, dar ni s-a părut — și bine ar fi să ne înșelăm ! — că, cu cîteva excepții, există o tendință generală de automulțumire. Or lucrul acesta este complet greșit, cu atît mai mult cu cît, pe plan internațional, ne aflăm de-abia la început de drum. Remarcări pentru eforturile vizibile și sîrguința continuă se cuvin a fi acordate numai sportivilor **Coloman Laszlo, Ortwin Lexen, Reinhold Gutt** și **Mircea Țicleanu**, ceea ce reprezintă foarte puțin.

În fine, subliniind progresul substanțial înregistrat în „veșnica problemă" a hărților, se cuvine să dedicăm cîteva cuvinte și schimbului de mîine, prezent la startul întrecerilor de la „Trei Brazi" cu tot ce are mai bun. Preocupările sporite arătate orientării turistice la acest nivel în orașele Cluj, București, Miercurea Ciuc, Bistrița, Giurgiu, Satu Mare, Craiova, Hunedoara, Alba Iulia și Iași ne-au dat posibilitatea să vedem cîtiva tineri sportivi cu certe calități de progres, despre care se va auzi foarte curînd. În încheierea însemnărilor noastre nu putem omite ireproșabila organizare (președintele comisiei — **Paul Simionescu**) și pasiunea cu care numeroși veterani, foști practicanți ai orientării turistice, au sprijinit desfășurarea întrecerilor de la Predeal.

Horia ALEXANDRESCU

FEMEILE pot fi atrase mai mult ÎN ACTIVITATEA SPORTIVĂ

(Urmare din pag. 1)

în pauza de lucru să nu execut mica repriză de gimnastică.

V. L. : Indiscutabil, activitatea sportivă constituie un sprijin efectiv în procesul de producție al fabricii noastre, avînd o eficiență pozitivă asupra cantității și calității muncii. Din păcate, trebuie să recunoaștem ; facem încă prea puțin pentru ca efectele să fie mai vizibile, ca sportul să pătrundă mai profund în viața salariaților noastre.

M. F. : Pentru noi, sportul constituie un mijloc de relaxare, dar și de refacere a unor energii cheltuite. Este normal, ca după recuperarea lor să poți da un alt randament, mai cu seamă că solicitările nu sînt deloc ușoare.

A. T. : Din punct de vedere medical, activitatea de educație fizică, la adulți, acționează ca factor de reconfortare fizică și psihică. Sînt numeroase cazurile cînd un muncitor simte că nu-și mai poate îndeplini obligațiile de serviciu, executînd, din proprie inițiativă, anumite mișcări de relaxare. Este un semnal. A generaliza măsura devine o chestiune de rațiune, cu repercusiuni directe asupra producției.

SPORTUL POATE PRODUCE MUTAȚII ȘI PE PLANUL RELAȚIILOR DE MUNCĂ

RED. : Considerați că sportul poate constitui un mijloc de apropiere, de cunoaștere, de stabilirea unor noi relații între dumneavoastră și colegii de muncă?

M. F. : Mie mi-a plăcut sportul. Am jucat handbal, acum fiind o pasionată practicantă a orientării turistice. Firește, în timpul serviciului se stabilesc diverse relații, le-aș numi „oficiale", perioadă în care îți poți forma, desigur, și o anumită părere despre colegi. Dar, nu de puține ori am putut să-mi dau seama că ea a fost greșită, mutația survenind tocmai pe terenul de sport. Ulterior, din acest motiv, și în relațiile de serviciu au intervenit schimbări, totul fiind, de altfel, în folosul bunului mers al producției.

V. L. : Noi nu trebuie să acționăm numai în cadrul întreprinderii, ci și în afara ei, pentru că încă ne cunoaștem prea puțin. Și, sportul constituie în această direcție un excelent mijloc.

A. T. : Am avut ocazia să văd, cu prilejul unor excursii organizate în zona montană a Vrancei — rămînînd plăcut surprins — cum s-au stabilit prietenii, care s-au dovedit mai tîrziu foarte trainice. Tineretul ar trebui atras mai mult la asemenea acțiuni, avînd în vedere că orașul nostru nu oferă prea multe posibilități de destindere.

F. A. : Aș mai adăuga la cele spuse și faptul că sportul oferă posibilitatea nu numai a cunoașterii colegilor, ci îți creează premisele efectuării unui util schimb de experiență. Într-una din deplasări am discutat cu o colegă de la o altă fabrică, care avea aceeași meserie, și scum aș vrea să pun în practică ideile expuse de ea, pentru că mi se par interesante și pentru sectorul în care lucrez eu.

ÎN ORAȘ NU AI CONDIȚII, DAR NICI ÎN FABRICĂ NU SE GĂSESC...

RED. : S-a discutat aici despre o anumită inerție, despre lipsa unor condiții de destindere prin sport oferite de municipiul Focșani, de faptul că nici în fabrică nu există asemenea posibilități. Credem că ar trebui dezbătută mai pe larg această problemă.

E. R. : În fabrica noastră lucrează foarte multe tinere, pline de energie, care doresc să practice o anumită disciplină sportivă. Dar unde ? Din păcate, însă, nici orașul nostru nu are încă posibilități prea mari. Și numai practicarea gimnasticii în producție nu este de ajuns.

T. O. : Organizarea timpului liber este încă deficitară. Există în județul nostru multe locuri frumoase, unde s-ar putea merge în excursii, dar lipsește acel „ceva" care să pună totul în mișcare.

F. A. : Ar mai fi de adăugat și faptul că ar trebui să se acționeze și pentru producerea unor schimbări pe planul concepției despre sport. Am să vă dau un exemplu : cînd s-a introdus gimnastica în fabrică, unele muncitoare, mai cu seamă cele în vîrstă, au refuzat executarea exercițiilor sub diferite pretexte. Acum, ele se află printre cele mai frecvente practicante. Desigur, numai gîndită aria activității sportive în același timp, intensificată munca de propagandă pentru sport.

A. T. : Trebuie să recunoaștem că în fabrică nu s-a ajuns încă la introducerea unui sistem organizat și stimulator privind practicarea exercițiilor fizice, cu excepția gimnasticii.

CINE NU-ȘI DOREȘTE O ȚINUTĂ PERFECTĂ ?

RED. : Există numeroase concepții, mai cu seamă la femei, că sportul ar deforma corpul, că ar răpi din feminitate. Există și la dv. acreditată o asemenea părere?

F.A. : Lucrăm într-o fabrică de confecții, unde tot timpul se discută despre ținută corectă, despre cum trebuie să ne îmbrăcăm. Dacă nu ai un corp armonios dezvoltat, orice confecție, oricît de bine executată ar fi ea, nu „vine" bine.

A. T. : Activitatea de educație fizică influențează favorabil asupra creșterii și dezvoltării adolescenților. La noi în fabrică, multe din tinere se află tocmai în această perioadă. Concluzia, cred, că se desprinde de la sine...

T. O. : Dacă ai un croitor bun, el știe să „taie" în așa fel stofa, încît să te facă mai... atrăgător. Dacă, însă, poți veni în ajutorul lui (și al tău, de altfel), de ce să nu încerci ? Cel mai simplu și eficient mijloc : exercițiile fizice !

★

S-au dezbătut mult mai multe aspecte ale necesității practicării exercițiilor fizice. Spațiul nu ne permite să le abordăm pe toate. Se impune, totuși, să menționăm, în încheiere, că ne-am dat seama că deși în teorie totul este perfect, se face prea puțin în practică. Factorii răspunzători din fabrică, precum și organele locale ar trebui să acționeze cu mai multă hotărîre, mai aproape de realitate, deoarece activitatea sportivă constituie — și interlocutorii noștri au subliniat-o deseori — un excelent mijloc de refacere a energiei, de reconfortare fizică și psihică cu implicații favorabile asupra întregului proces de producție.

POLO

Notă critică 0-30, UN SCOR CARE NU POATE RĂMÎNE FĂRĂ URMĂRI

Activitatea sportivă ne oferă zilnic surprize de toate genurile ; campionatul nostru de polo însă ceva mai puține. Ierarhiile sînt bine stabilite, majoritatea rezultatelor se pot ști cu ușurință, mai ales că de mulți ani, la titlul de campioană aspiră două, cel mult trei formații. Cu toate acestea, una din partidele desfășurate duminică la Cluj ne-a pus în fața unui rezultat de-a dreptul senzațional, pe care nu greșim cîtuși de puțin dacă îl vom socoti chiar... un record mondial în materie : campioana „en titre", Dinamo București, înscrie 30 de goluri în poarta Crișului din Oradea fără să primească vreunul !...

Fără îndoială că de-a lungul anilor am mai avut ocazia de a înregistra scoruri de mari proporții în diversele ediții ale campionatului, și aceasta datorită marii diferențe de valoare care există între echipele Dinamo, Rapid și celelalte divizionare. Să fim sinceri însă, la un asemenea rezultat între două formații din divizia A nu ne-am putut nici măcar gîndi. De o parte evoluau majoritatea componenților selecționatei reprezentative, iar de cealaltă, o serie de jucători cu state de serviciu mai vechi sau mai noi, care în nici un caz nu erau începători. De altfel, **nici în mod teoretic nu ne putem imagina, la polo, un asemenea scor, știind că regulamentul în vigoare permite unei echipe să intre în posesia balonului de cel puțin 18—19 ori, cite 45 de secunde, timp de 28 de minute cît durează efectiv un meci. Și cu toate acestea minunea s-a întîmplat ; poloiștii de la Crișul au trecut rareori de centrul bazinului în această partidă, iar portarul lor a scos de 30 de ori mingea din plasă !... Să vezi și să nu crezi.**

Înregistrînd această performanță a dinamoviștilor ne punem în mod direct și întrebarea : ce valoare poate avea o formație de genul celei orădene (și nu cea mai slabă din campionat) care pierde la o asemenea diferență de neînchipuit ? Oare nu se irosesc în zadar banii cheltuiți cu asemenea echipe și cu astfel de jucători ? Poate ni se va răspunde că poloiștii de la Crișul nu au de mai multe săptămîni un conducător tehnic, antrenorul lor fiind bolnav. Dar poate constitui aceasta o scuză valabilă pentru o echipă care nu a avut decît o prezență fizică la meciul de la Cluj ? Categoric nu.

În cazul de față este vorba de o totală lipsă de pregătire, de interes și de respect față de adversari, arbitru, spectatori și chiar pentru competiția respectivă.

A. VASILIU

CANOIȘTII ȘI CAIACIȘTII ROMÂNI ȘI-AU ONORAT PALMARESUL OLIMPIC

(Urmare din pag. 1)

la sine despre faptul că — spunem, poate, impropriu — LA MÜNCHEN, CAIACUL ȘI CANOEA ȘI-AU FĂCUT PE DEPLIN DATORIA, purtînd cu cinste tradiția unor performanțe de prestigiu cucerite în arena internațională.

Considerînd că la această oră a retrospectivelor olimpice sînt necesare toate aceste rememorări, dar și opinii privind unele din cauzele principale care au condus (și pot conduce în oricare ramură de sport) la un asemenea succes (asupra căruia vom mai reveni), ne propunem, în continuare, ca în locul altor aprecieri individuale sau generale pe marginea evoluției sportivilor români la Oberschleissheim, să vorbim — chiar numai pe scurt — despre ceea ce a fost... înainte de Jocurile Olimpice.

Contribuții prețioase la un succes de prestigiu

Poate că ne repetăm, dar n-are rost să căutăm explicații în altă parte, decît acolo unde ele există de fapt. Am mai spus-o, o spunem și acum : **dacă de ani de zile caiaciștii și canoiștii români colecționează titluri și medalii la cele mai mari copetiții internaționale, aceasta se datorește faptului că în acest lot, cuprinzînd sportivi pasionați, modești, fără fumuri de vedete, SE MUNCEȘTE MULT ȘI CU O MARE RESPONSABILITATE PE TOT PARCURSUL PREGĂTIRII, LA FIECARE ANTRENAMENT.** Totul se face cu o participare conștientă, activă, disciplinat și cu o ambiție de autodepășire care, din păcate, lipsește pe la alte loturi.

Am vorbit, firește, pînă acum, de sportivi. I-am citat pe performeri și, în plus, ni se pare potrivit (și semnificativ) să amintim că la München **au figurat ca „rezerve", gata să-și asume răspunderea participării și să obțină, de asemenea, rezultate excelente, alți sportivi de valoare recunoscută : Gh. Simionov, Gh. Danilov, Haralamb Ivanov, Maria Ivanov.**

Se cere, însă, să însoțim aceste elogii cu altele adresate antrenorilor, celor care au asigurat pregătirea lotului olimpic, ajutați de medicii de specialitate **I. Artănescu** și **O. Popescu**, ca și de alți tehnicieni din cadrul federației sau C.N.E.F.S.

Este, de asemenea, cunoscut faptul că forța și valoarea caiacului și canoei din țara noastră își au un puternic izvor în activitatea — de mulți ani laborioasă, plină de succese — care se desfășoară în secțiile de specialitate ale cluburilor DINAMO și STEAUA. Ca și altădată, **contribuția acestor două cluburi, a specialiștilor care activează la Dinamo și Steaua, a fost de o mare importanță în alcătuirea lotului olimpic din elemente extrem de dotate și bine pregătite.** De altfel, TOȚI caiaciștii și canoiștii români prezenți la J.O. de la München (participanți și rezerve) sînt membri ai acestor două cluburi.

Pe linia hotărîtoarelor contribuții la bilanțul olimpic, pe care încercăm să-l comentăm în laturile sale de fond, se înscrie, desigur, și activitatea desfășurată, în toată perioada preolimpică, **de federația de specialitate de selecția și pregătirea olimpică.** Este remarcabil, în această direcție, și stilul de muncă al acestei federații care a lucrat, cum se spune, cu „ferestrele larg deschise", manifestînd deseori receptivitate la idei venite din afară, de la oameni care nu **îndeplinesc funcții oficiale în federația de care dispun caiacul și canoea din țara noastră.** Nici la concluzia că drumul spre medaliile de la Oberschleissheim a fost lipsit de asperități, de obstacole, de dificultăți obiective dar și subiective.

Federația de specialitate și — atunci cînd a fost necesar — conducerea **Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport** au intervenit mai operativ ca altădată, adoptînd soluții care s-au verificat în rezultatele obținute de echipajele noastre la Jocurile Olimpice da la München. Au fost mai multe actele de curaj, dacă le putem numi astfel, care au precedat întrecerile de la Oberschleissheim. Ne reamintim că în acest an campionatele naționale s-au desfășurat fără participarea „olimpicilor", că în luna aprilie responsabilitatea pregătirii lotului de canoe, pînă atunci deținută de antrenorul emerit **Radu Huțan**, a fost transferată tînărului antrenor **Octav Mercurean**, că selecția unor echipaje (mai ales la canoe dublu) a continuat pînă la München — chiar și acolo, că în ultima clipă au fost operate modificări în ordinea componenților echipajului de caiac 4... Sînt probleme diferite, unele mai importante, altele — poate — secundare, dar fiecare în parte a fost la timpul cuvenit „o problemă", comentată, normal, contradictoriu, cu destule implicații, cu multe procente de siguranță, dar și de risc.

Pînă la urmă lucrurile au ieșit bine, putem spune foarte bine și **rezolvările s-au dovedit a fi din cele mai bune, utile, eficiente.** Rămînem, însă, la părerea că pe viitor, mai ales în ceea ce privește problemele de fond ale pregătirii, nu este bine să se ajungă la situații care să impună măsuri radicale, că aceste situații pot și trebuie să fie evitate, indiferent de eforturile care se cer pentru aceasta.

Cota maximă este încă departe

Am socotit de cuviință să spunem toate aceste lucruri (fără a epuiza, desigur, capitolul „contribuții") pentru că ni se pare drept să facem așa și pentru că munca fiecăruia se cere a fi apreciată. Elogiile adresate — pe merit — **nu trebuie să conducă, însă, la concluzia că bilanțul de la München înseamnă cota maximă a potențialului de care dispun caiacul și canoea din țara noastră.** Nici la concluzia că drumul spre medaliile de la Oberschleissheim a fost lipsit de asperități, de obstacole, de dificultăți obiective dar și subiective.

Federația de specialitate și — atunci cînd a fost necesar — conducerea **Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport** au intervenit mai operativ ca altădată, adoptînd soluții care s-au verificat în rezultatele obținute de echipajele noastre la Jocurile Olimpice da la München. Au fost mai multe actele de curaj, dacă le putem numi astfel, care au precedat întrecerile de la Oberschleissheim. Ne reamintim că în acest an campionatele naționale s-au desfășurat fără participarea „olimpicilor", că în luna aprilie responsabilitatea pregătirii lotului de canoe, pînă atunci deținută de antrenorul emerit **Radu Huțan**, a fost transferată tînărului antrenor **Octav Mercurean**, că selecția unor echipaje (mai ales la canoe dublu) a continuat pînă la München — chiar și acolo, că în ultima clipă au fost operate modificări în ordinea componenților echipajului de caiac 4... Sînt probleme diferite, unele mai importante, altele — poate — secundare, dar fiecare în parte a fost la timpul cuvenit „o problemă", comentată, normal, contradictoriu, cu destule implicații, cu multe procente de siguranță, dar și de risc.

Pînă la urmă lucrurile au ieșit bine, putem spune foarte bine și **rezolvările s-au dovedit a fi din cele mai bune, utile, eficiente.** Rămînem, însă, la părerea că pe viitor, mai ales în ceea ce privește problemele de fond ale pregătirii, nu este bine să se ajungă la situații care să impună măsuri radicale, că aceste situații pot și trebuie să fie evitate, indiferent de eforturile care se cer pentru aceasta.

Două fete, două medalii (de bronz) : Viorica Dumitru și Maria Nichiforov, la cîteva clipe după finala probei de caiac dublu în care au avut o evoluție excelentă

Acum și peste 4 ani...

Avem multe motive de satisfacție, de mîndrie. Evoluția echipajelor românești la marea întrecere de la München — în condițiile extrem de dificile, amintite în reportajele și cronicile publicate la timpul cuvenit — o fost de natură să întărească convingerea tuturor iubitorilor de sport din țara noastră că **atît la canoe cît și la caiac există nu numai o bogăție de talente ci și o remarcabilă conștiinciozitate în pregătire, o mare modestie dar în același timp și o mare îndrăzneală pentru cucerirea unor noi poziții fruntașe în ierarhia internațională, mondială și olimpică.**

Se pune, ca și la alte sporturi, întrebarea dacă lotul de caiac-canoe putea obține la München rezultate și mai bune. Răspunsurile sînt diferite și ar putea porni de la acele 3 sutimi de secundă, ajungînd pînă la greșeala tactică de cursă a echipajului de caiac dublu (neocolind absența din finala probei de simplu a lui Dragulschi). Mai important este, însă, după părerea noastră să putem constata — în baza unei analize generale, a rezultatelor, dar și a evoluțiilor din finale — că **ÎN SPORTUL CAIACULUI ȘI CANOEI SE POATE OBȚINE MAI MULT ÎN VIITOR,** prin aceasta înțelegînd următoarele campionate mondiale și următoarea ediție a Jocurilor Olimpice.

Sîntem siguri că strălucirea medaliilor de la Oberschleissheim nu va aduce în lumea Snagovului automulțumirea și că, dimpotrivă, va majora ambițiile de deplină afirmare.

De aceea, și cu dorința de a arăta tocmai cîteva din căile progresului de care vorbeam, dorim să semnalăm unele „zone" unde — cum se spune — „este încă mult loc de mai bine".

În primul rînd trebuie acționat mai ferm, cu mai multă răbdare, pentru ACOPERIREA VALORICĂ CORESPUNZĂTOARE ÎN TOATE PROBELE DE CAIAC-CANOE și, desigur, cu urgență, în cele cuprinse în programul Jocurilor Olimpice. Se știe că, la fel ca și în alți ani, din „start" se pleacă fără prea mari pretenții la proba de K 1—1 000 m. Este o stare de lucruri care se cere rezolvată cît mai grabnic. Fără îndoială, este nevoie să se progreseze la toate probele, dar subliniem în mod deosebit proba de K 1—1 000 m pentru că aici decalajul față de nivelul internațional (și față de nivelul general al caiacului românesc) este prea mare.

Așteptăm, de asemenea, **realizarea visului de „aur" al caiaciștilor noștri — primul titlu olimpic pe care nu l-au putut cuceri, așa cum și-au dorit-o, la München.**

Arătam că la ora actuală există un număr de tineri deosebit de talentați, dar nu ne contrazicem afirmînd că, totuși, este necesar ca **TOATE CENTRELE DE CAIAC-CANOE** — deci, nu numai secțiile cluburilor Dinamo și Steaua — să își sporească preocuparea pentru descoperirea și pregătirea juniorilor, a tineretului. Să nu uităm că oricît am vrea să fie altfel, unii din fruntașii acestui sport — printre ei chiar medaliați ai recentei ediții a Jocurilor Olimpice — nu mai sînt foarte tineri și, mai curînd sau mai tîrziu, vor renunța la activitatea competițională de mare performanță. Ne vor lăsa în urmă odată cu prietenii și amintiri din cele mai frumoase, plăcuta povară a unui palmares glorios pe care cei tineri au, însă, datoria să-l cinstească și să-l facă mai strălucitor...

Începe, acum, pregătirea pentru Montreal...

P.S. În altă ordine de idei (deși, poate, că nu...) : **propunem federației de caiac-canoe un start rapid și energic în organizarea slalomului nautic.**